

Julya Rabinowich

Zemljojeda

V Leovem stanovanju je vroče, ne poletno, marveč puščavsko, z Leom pa kot beduina, zavita v rjuhe, ždiva v dušechi, lepljivi vročini. Leova voda v kozarcu je vroča kot vlaga na najinih obrazih. Rjuha se guba po mojem trupu in stegnih in se v gričkih izteka v rob postelje. V polmraku ranega jutra so videti kakor krajina puščave, bela sipina in še ena, še mnoge, v neenakomernih nizih.

Mesec zahaja za oblinami zemlje, neba se še ne razloči od obzorja, rahlo svetlejša sinjina z obetom še večje pripeke. Nekje zateglo, hripavo tuli žival.

Ta tulež sem v Grčiji dostikrat slišala, na plažah, na katerih sem prenočevala, so živeli tropi divjih psov, lačnih in tujih okolju kot jaz, enako prekanjenih. Prepuščeni sami sebi in bojazljivi, in takšni so se kmalu stopili v veliko celoto mnogoterih gobcev, mnogoterih oči in ušes in tac, ki kopljejo v pesku. Velika in majhna posamična telesa, ki sesajo mleko ali morijo. Včasih so šli na lov na druge živali in menda se je tudi že zgodilo, da so kdaj napadli ljudi.

Takrat sem velikokrat prenočila na plaži in nisem se jih bala; čutila sem, da sem bila bolj kot marsikateri od psov del njihovega krdela. Enkrat jih je nekaj prišlo tja, kjer sem spala, kot poizvedovalci, previdno, budnih oči in strumnih ušes, in niso prišli sovražni. Neslišno so se pojavili na hribu, temni obrisi na temnem nočnem nebu, in tam, kjer jih ni bilo, so svetlo svetile bele pike. Zvezde.

Na grških obalah pesek že zarana žge v stopala, do opoldneva se tako močno ogreje, da sem se bala za svoje plastične sandale, bala sem se, da si jih bom morala sneti s kože kot smrdečo drugo pisano kožo. Leovo puhtečo kožo bi rada snela s sebe, preden me celo zlepi, preden mi zamaši pore, preden bo moj vonj postal odvraten kot njegov, ki je vselej v zraku, v njegovih potnih sragah, v njegovi sapi, v njegovem dotiku, s katerim se hoče razbohotiti, se ob meni razrasti, skozme namesto mene ozdraveti. V tropski vročini se odmaknem od njega, on pa se šepetaje zavalji za menoj, spušča glasove, podobne živalskim, dojenčkovim. Leo vrže od sebe mlahavo roko kot lovko, ki se ji ravno uspem izogniti, pade v praznino napetih rjuh med nama in uniči belo krajino puščave,

izpod katere se gibko izvijem, pritegnem noge, počasi, stopala pa skrbno položim na zeleni linolej, deset rdečih pik na zelenih progah v luči okrogle Leove svetilke.

Odkradem se v kopalnico in svoj obraz v ogledalu potisnem v stran, zdaj se nočem videti, nočem videti ne Lea ne sebe. Po vratu si zlijem mrzlo vodo, iz ličilne torbice, ki je že izrinila Leovo brivsko vodico, ki je ne uporablja več, vzamem tableto proti glavobolu. Zaprem vratca omarice. Povesim v lijak celo glavo in odprem pipo. V mokroti se mi skodrajo lasje, obraz v polmraku daje hinavski vtis, kakor gorgona na Perzejevem ščitu, okretno se pritajim pred lastnim pogledom in se rešim na varno.

Na balkonu, ki gleda na dvorišče, je vroče in tiho, zganejo se prvi ptiči. Leov pepelnik na robu mrežne ograje, poln pepela, primem ga v roko in ga iztresem na dvorišče. Lahno zapihlja in pepel odpihne na stran, na sosednji balkon. Pogledam navzgor, kislo vreme je, zvezd se ne vidi, ne vidi se peska pod mano, živali. Stojim v tihoti in čakam in ugotovim, da prisluškujem Leovemu dihanju, in ko nič ne sliši, me zajame nepopisen nemir, namenoma vržem na tla pepelnik, da glasno zaropota, in še vedno nič ne slišim, nato malo počakam, potem pa se splazim po prstih nazaj v tisto zatohlost, položim uho na njegove mokre prsi, začutim njihovo gibanje in se sprostim.

S hrbtom ležim na vlažnem travnem zemljinem hrbtu, oba prekriva tanek sloj mokrote. Soparno je, tudi midve se znojiva, najini vlagi, moja in zemljina, se dotikata in naju spajata. S hrbti druga k drugi, kot dvobojevalki. Na njenem hrbtu sumničavo kot ščetine pokonci postavljena debla, na mojem samo svetle dlačice, kajti kljub mili čajni toploti zraka me zebe. Do tega, da se obrneva druga k drugi, do prvega strela, naju loči deset korakov. Jaz bom goljufala. Goljufala bom, kakor zmeraj, še nikoli se mi ni uspelo odreči laži, pretvarjanju, kajti prešibka sem, da bi igrala z odprtimi kartami, premočna, da bi potonila, ne, še ne. Hiša še čaka. Sestra. Mati. Moj sin.

Ob nasprotnico trdneje pritisnem lopatici, čutim, kako v njeno površino oblikujeta jamici, na tilniku čutim majhne grudice njenega telesa, odkrhnjene od njene neskončno težke celote, toliko težje od mene, večje, bolj neprizadete in neusmiljene, pa vendar: doma. Zaprem oči.

Drži me. Vzemi me nazaj. Toda vzemi me neomadeževano, vzemi me celo, pri tebi se skrijem, izklopim se, spremenim, dokler nisem druga, morda krava ali rastlina.

Moji prsti iščejo pot skozi travo, nestrpno jih zavrtam v tla zraven sebe, nemilostno pulim travne bilke, zlomi se mi noht na prstancu, bolečina je bežna, toda učinkovita, dlan si dvignem k ustom. Drobtine črne zemlje se mi zalepijo na ustnice.

Odprem oči. Črni kruh domovine, pomislim, spomnim se maminega črnega kruha, ki ga je ob nedeljah sama pekla, zavijala v posebno krpo, v težko blago z rdečo vezenino, vse na njej je težko, rdeče, črno, poznano, kadeči se hlebec na masivni leseni kuhinjski mizi, kadeči se kamniti prag, kadeče se roke nad snežnimi zameti, napol zastrte, temne oči, temne kot njihov črni kruh, ki ga ljubeče prižema k ploskim prsim, vsi hlebci kruha popolno okrogli, trebuh plodne ženske, katere plodovi so užitni, in ne le užitni, temveč dobri, okusni, ne obrnjeni na glavo in zverženi kot moje življenje, kot moj sin, ki ga zdaj pazi namesto mene, ker nekdo mora v hišo nositi denar in ker jaz oba težko prenašam. Dolgi, gladki lasje zviti v strogo figo, na sencih že dolgo preseva koža, rdeči uhani na tudi presevajočih majhnih ušesih.

Začutim lakoto, hipoma, neustavljivo, lakota me odtrga od zemlje, od trave, na noge, slabo mi je, tako sem lačna, nad mano sonce, travnik se vrti, kalejdoskop v zeleni in rumeni barvi, temna črta kostanjev na robu travnika se naglo vrti skupaj z njim.

»Boš kavo, Leo?« zažvrgolim iz kuhinje, medtem ko s prsti kopljem po predalu in se mi tresejo roke in se moram zelo zbrati, da moji gibi ne bi bili nerodni, drugače bo žvenketalo in me bo slišal.

»Kje si?!« nekje v stanovanju, v polmraku, nevidno, zavpije Leo. Njegov glas je medel, ne morem ugotoviti, od kod prihaja.

»Tako j,« zakličem, v predalu so samo neštete škatlice njegovih zdravil, iz njih silijo napačno zložena navodila za uporabo, prazni pretisni omoti kapsul, pisani zavojčki kondomov, zavojček cigaret.

Predal previdno zaprem in se namenim k njegovemu dežnemu plašču, ki visi čez stol ob kuhinjski mizi. Lepo zložen čez naslon, ne vržen čezenj kot moja jakna, črne gube mehkega, lahkega blaga, pod katerimi moli rjav čevelj, tanka visoka petka že shojena. Morala bi k čevljarju. Morala bi k zdravniku. Že nekaj tednov me muči bolečina v spodnjem delu trupa, ki jo skušam z nežnim pritiskom dlani nagnati nazaj vase, noter vase, potem pa čisto proč.

»Tako pridem,« se zlažem. Moja manikirana roka izgine v širokih žepih njegovega plašča, zdrsim v njegovo skrivnost, ki bi jo nujno rada razkrila, in kopljem po njem, kot bi tudi on kopal po meni, če bi še mogel. Zatipam vžigalnik, papirnati robček, drobiž. Drugi žep je prazen. Naredim požirek hladne kave iz njegove skodelice, ki še stoji na kuhinjskem pultu, na tleh neznaten ostanek temne luže. Če bo sreča, bo že zaspal. Posteljne vzmeti še cvilijo, premetava se na eno in drugo stran. Če je ključke skrila v hlačni žep, bom morala čakati, dokler se ne znoči, čakati na poteg, s katerim si odpre prvi gumb, počakati, da bodo zašuštele kavbojke ob njegovih čokatih mečih, na njegovo potno toploto na mojem trebuhu, mojem hrbtu, na žvižgajoči zvok, ki se mu bo izvil iz grla, ko bo končno zaspal. Pretresem jopiče, staro uniformo, pogledam pod goro starih, vlažnih časopisov, ki prekrivajo pod. V kotu stoji zapuščen mačji zabojček, mačka ni več, poskrbel je, da sta ga dobila njegova oče in mati, čeprav mu je žival v nočeh brez spanca bila v blagodejno sprostitev. Jaz sem cenejša žival, ki se zna sama prehraniti. Nedoločljivo napeta sem in ne vidim smisla, zato v polmraku stojim v predsobi, skoraj tako, kot je v naši predsobi stala mama, ko sem kdaj spet odšla ven, z nepremičnim pogledom, ki ne išče in tudi ne potrebuje sogovornika, torej moram spet misliti na mamo, potem pa neizogibno tudi na sina.

Nemara tudi ob mamini postelji kleči tako grozno preznojen in s hripavim glasom prosi, potem pa zahteva, naj ga sprejme k sebi. V temi bi lahko bilo res vse tisto, kar mu vtepa v glavo njegove misli. Ali se ona morda prebudi iz zmeraj plitkega spanca, upajoč, da bi sapa na njenem licu morda bila sapa njenega moža, končno, in kako dolgo bo le trajalo, dokler je razočaranje ne bo popolnoma prebudilo, sanje pa jo dokončno prepustile realnemu mraku okrog njene postelje, v katerem sta samo moj sin in ona, nihče drug. Gledata se, srepa se gledata, najbrž, vidim ju, da se srepa gledata, v temi, še dolgo ne bo svita, z jeznim strahom, z gotovostjo, da sta dobila nekaj napačnega, nekaj v razočaranje, nekaj, česar nista iskala, toda brez česar tudi ne moreta naprej, on

ujet v poželenju, ona v upanju, združena v sponi, ki jima jo vsiljujem s svojo ponavljajočo se odsotnostjo. Zunaj laja pes, prav gotovo sosedom, ki so ga prebudila vrata otroške sobe, ki so se s treskom zaprla, in topotajoči koraki na hodniku, ker on ne najde stikala za luč in je, nemiren, kot je, izgubil orientacijo ter zadane v naše stare kmečke omare. Vidim sama sebe, da stojim zraven njega, tam v temnem hodniku med poslikanimi kosi kmečkega pohištva, med grobimi preprožnimi tekači z vtkanimi rdečimi petelini pod mojimi bosimi petami, ko mu na rame utrujeno naslonim glavo. Diši domače kot nič drugega na svetu, voham še izbruhan materino mleko v njegovih ustnih koticah, z vso težo mu na rame odložim glavo in rečem: »Kdaj boš končno umrl.«

Leovo stanovanje ima dve veliki okni, proti steni hiše na drugi strani ozke ulice. Tramvaji ustavljajo točno pred vhodom v hišo, njihovo škripajoče zaviranje Lea vsako noč vrže iz spanca, ki ga išče in išče in tako redko najde, redkeje, ko bi ga potreboval. Ob jutrih je omamljen od spanca, ki ga drži v krempljih toliko močneje, ki se mu posmehuje, saj je skoraj vso noč prebedel v lovu za njim in je vendarle še vedno samo zbiralec, preganjalec minut, preštevalec ur, mečkač, dlakocepec.

»Moj spanec,« reče, kot da bi ga podedoval, si ga kupil, pogodbeno zakupil, in kot da bi ga kdo ogoljufal, vsak dan znova, in to ga vidno spravlja v ogorčenje, kot tudi vse druge, ki jih kdo nasmoli in jih s sumljivimi lopovščinami spravi ob lastnino. Leo pa že vežba za svoje veliko spanje, ki bo bržkone v naslednjem hipu nastopilo, in kot vsi, ki se svojim konjičkom posvečajo zelo predano, ne mara, da bi ga pri tem motili. Dolge ure leži na hrbtu, dlani sklepa zdaj pobožno, zdaj majestetično nad visokim nasipom trebuha na prsih, na katerih se kot majhne, vlažne kačice zvijajo osivele svetle dlake.

Potem se spet za ure in ure zazre v strop, pajčevine po kotih sem odstranila, da ga ne bi vse, kar vidi, spominjalo na propadanje, in ostali so s soncem prežarjeni obrisi lestence, ki ga je vzela s seboj njegova bivša žena. Opazuje oguljeni kabel, ki se vije iz imitacije štukature nabrekline na stropu, bel prazen kolobar obese, majhne drobce, ki se lupijo iz prepleta kabla. Prižge namizno svetilko, ki sem mu jo nastavila na nočno omarico. Potem si negiben ogleduje oteklo nogo, ki molijo izpod odeje. Široke, žlebaste nohte. Leo veliko časa preživlja leže. Njegovo življenje se odvija v kratkih porivih moje pozornosti in razvlečenih

časovnih otokih med njimi. Njegova oče in mati velikokrat pokličeta, on pa velikokrat prekine linijo ali pa telefona sploh ne dvigne. Rada bi ga odpeljala v bolnico in spravila na varno njegove hranilne knjižice, rada bi me zalotila, zalotila pri tem, ko iz njenega sina sesam še poslednje, kar mu je preostalo, toda jaz sem previdna kot vsi vampirji in Leo je do njiju napadalen, onadva pa velikokrat stojita pred zaklenjenimi vrati in zvonita, dolgo, obupano, zaman.

Okni v Leovem stanovanju gledata na uličico, temni sta in ozki, ščitijo ju svetle pajčevine čipkastih zaves. Cenim mir, ki mi ga dajejo Avstrijci pred svojimi lastnimi hotenji, raje opazujem rdečo božično zvezdo v belem lončku z zlatim robom, kot da bi morala opazovati njihove hudobije, ki si jih vsak dan pripravljajo sebi in drugim. Toliko bolj me jezi napadalno razkazovanje domnevno intimnih reči, kar na primer rada počneta Leova soseda v stanovanju poševno nasproti. To razgaljanje in postavljanje samih sebe na oder je ceneno, kajti dogaja se brez potrebe in razloga, nizkotno je do te mere, da se mi do grla dvigne žolč in mi ga v rumeni barvi vražjega gobana ožge s kislino. Njuno okno zagledam že na daleč, njune odgrnjene zelene proge blaga, njuni goli telesi v gibanju, in vem, da samo čakata na to, da lahko Lea s svojo izzivalno funkcionalnostjo osramotita, in vem, da bi ju lahko pri priči ubila, raztrgala kot pošast, lahko bi proti njima vrgla gnila jajca, Leovo rabljeno ščetko za školjko bi zalučala za njima kot zvezdo Danico. Lahko bi se pretvarjala, da ne vidim. Toda to najbolje zna mama, jaz ne. Parček, ki občuje, se smeji. Verjetno mislita, da sem žena kakšnega dolgočasneža, že malo uvela, s stanovanjskim kreditom in kozmetičarko v sosednji ulici, ki mi voska bradico. Posajena v okvir Leovega okna, Leovega življenja postanem nenevarna, krotka, meščanska. Da je to zame kratek predah, prehodno počivališče, čisto drugačno od drugih počivališč na moji poti, drugih, raztresenih ob avtocestah in predmestjih majhnih industrijskih mest. Ko ob večerih odhajam iz hiše, da zberem denar, na katerega čakajo trije ljudje, se nikoli brez razloga ne razkazujem.

»Leo,« torej svetohlinsko vprašam, »se greš z mano pikado?«

Leo se na komolcih na vseh tistih blazinah mukoma dvigne pokonci, pri tem mu poševno zdrsne pladenj s prazno posodo, ujame samo še skodelico, krožnik pa, iz katerega je ravnokar srebal boršč, se raztrešči na tleh in iz njega popadajo preostali koščki pese, pravilni temnordeči kvadri. Kot majhne kocke popadajo

na veliko leseno igralno ploščo in jaz sem takšne volje, da bi se igrala, še mnogo bolj kot prej.

»Tukaj?« Leo me osuplo pogleda. »Dve leti že nisem metal,« reče, »kako veš, da sem sploh kdaj znal? O tem ti nisem pripovedoval.«

Preklinjam svoj bes, ki me zanaša v nenadzorovana dejanja. Seveda mi o tem ni nič povedal, tako kot mi ne omenja ničesar, kar bi bilo povezano z bivšo ženo. To poglavje njegovega življenja sicer še ni zaključeno, je pa dobro pod ključem. Tako temeljito, kakor predal v njegovem predalniku, ki sem ga med svojimi prečesavanji stanovanja že zdavnaj odkrila, enako kot ključ, ki ga ima skritega v nekdanji pisalni mizi, spremenjeni v pravcato odlagališče. Vsake toliko mi razlaga, da se je bo lotil danes, da bo mizo danes pospravil, da bo lahko končno spet vodil poslovno korespondenco, se vrnil v pisarno, v službeni avto. V svoj svet, daleč proč od mojega.

Ni me predstavil niti enemu svojih znancev, slišala sem, da je sosedu iz zgornjega nadstropja razlagal, da sem poceni čistilka in vem tudi, da je mislil, da ga ne razumem, ker je govoril s slabotnim glasom in močnim narečjem.

Ampak jaz imam zelo izostren sluh. Vsa njegova navezovanja stikov z zunanjim svetom skušam razumeti, jih popredalčkati in oceniti, ob vsakršni pomoči, ki bi jo lahko prejel od zunaj, bi jaz postala bolj nepotrebna in ogrožena. Zasačim se pri tem, da postajam ljubosumna na te popolnoma nedolžne poskuse pobegov: njegovi sosedi vedo, kaj se dogaja, saj so se, še pred mojim prihodom, pri hišnem upravniku pritožili nad smradom, ki prihaja iz njegovega stanovanja, ne da bi mu kakor koli pomagali ali ga vsaj obvestili, da bodo to storili.

To si vztrajno ponavljam, pa vendar me tu in tam obide rahel nemir, ki me žene po Leovem stanovanju ali da pregledam njegove telefonske klice in pošto. Včasih prejme voščilnice za čimprejšnjo ozdravitev, sprva jih je bilo še veliko, sčasoma vedno manj, in te odprem, preberem in pomečem stran. Nekatere pazljivo zlepim nazaj in mu jih, če mi je do tega, izročim. Čudi ga, da se njegova bivša žena tako dolgo ne oglasi, ne more verjeti, kako so ga lahko pozabili kolegi. Odgovarjam mu potrpežljivo in materinsko, kot vselej v takšnih

položajih, bolj nežno, kot bi kdaj koli do mene bila moja mati, ki mi je hladila čelo z odločno tršimi gibi, medtem ko je umivala hišni prag, in trdo hlajenje čela je bilo v primerjavi s tem, kako me je pretepala, še prava nežnost, vedno je namreč znala zadeti iz zasede, nepričakovano, zato pa je človeku pustila toliko manj dostojanstva. Gibe njenih dlani v trenutku spet živo začutim na telesu, lebde kakor taktirka dirigenta, precizno namerjeni udarci, in že igrava po njenih notah, en krog in še en, potem pa mi njena igra v nekem trenutku celo preide v zabavo in ušpičim reči, za katere vem, da mi bodo prinesle batine, ker mami hočem dokazati, da mi je vseeno in da sem jo premagala.

Otroške dlani in tudi moje dlani so tople, gladke, skupne, odlepila sem se od čistoče hiše mojih staršev, združena z vsemi temi kozjimi in gosjimi pastirji v vasi. Kričimo, se smejimo, prekopicavamo drug drugega in se valjamo v umazaniji, se paniramo s peskom in med blazinicami naših prstov kvišku brizga topla voda in vsem brez izjeme v obraz škropi sončne pege in končno smo vsi skupaj poletno brezskrbno, hrupno bitje, desetkrat večje od naših odraslih in dvajsetkrat glasnejše od njih. Pripremem oči, koža sosedove deklice, ki jo poznam samo od daleč, ker ne smem iz hiše na prosto, oplazi mojo in je kot žamet.

Toliko bolj nepričakovan je udarec, ki me zadene, natančno namerjeno in krepko, v teme. Spodnja čeljust z vso silo udari ob zgornjo, zobje udarijo ob zobe. Glasovi se za kratek čas zabrišejo v šumenje, ki se v mojih ustih strdi v nekaj slanega. Nekaj minut pozneje sedim za našo kuhinjsko mizo, ona me molče s hitrimi kretnjami in vročo vodo umiva, in v krvav robec pljuvam ostanke milne lužnice. Ne jokam. V ustih zbiram tekočino gnusnega okusa, jo še požvrkljam od leve na desno in nazaj, potem pa pustim, da se odkaplja v rožnat papir, brisača iz grobo tkanega blaga pa mi na prsih pušča vnete lise, ki med maminimi kretnjami zažarijo, kot da bi me hotela poslikati. Rdeče kot ikono.

»Igraj se z mano, Leo,« še enkrat terjam. Našla sem ploščo, ne pa tudi puščic, niti ene, niti v zaklenjenem predalu niti v drugih, in za reči, ki mi razen enkratnega veselja ne bi nič prinesle, ne trošim denarja.

Leo se negotovo nasmiha, pozna me kot žensko, ki benti in skrbi zanj, ne pa kot žensko, ki je igriva.

»Ne vem,« zamrmra in vrže s sebe odejo.

Izpod odeje priveje val toplote, vonj mi je zdaj že domač in me ne moti. Zalotim se, da se lahko s pomočjo tega vonja v dolgih, razdraženih nočeh vendarle še pogreznem v spanec, da težka kot kamen padem, skozi Leovo roko, s katero me je objel, skozi vzglavnike in žimnico z gumijasto prevleko, skozi železobetonske kosti te hiše in asfaltirano cesto v globino, vse tja v mehko zemljo, ki me končno prestreže.

»Povej mi, kje so puščice,« mu prigovarjam in ga nežno pobožam.

Leo me z roko objame prek pleč in se mi s celotno težo obesi na hrbtenico. Vlečem ga naprej, dokler ne obvisi s postelje kot črevo iz odprte rane.

»Ne morem ven,« izdavi. Slišati je, kot da bi bil na robu joka, da pa se na vso moč obvladuje. Jaz pa sem neusmiljena, spet ga povlečem.

»Pridi, Leo. Saj bo šlo.«

Nočem verjeti, da bo v tej postelji ležal z mano do konca dni, nočem biti ujeta z njim pod njegovo domače smrdečo odejo, brez upanja, da je izhod iz te sobe kdaj v življenju še možen.

Naprezam se in ga prekucnem nazaj na blazine ter se odpravim v iskanje.

»V delovni sobi, v mali omari. V peresnici,« me glasno usmerja Leo.

Omarico uspem odpreti komaj po tem, ko odrinem na stran cele kupe časopisov in delovnih dokumentov, razprejo se pred mano kot pahljača, kot Nastjine tarot karte, na slepo enega izvlečem, na njem piše: »Spoštovani gospod Brandstegl, poskrbeli smo že za vaše nadomeščanje ...«

Ime je nečitljivo, Leo je na pismo postavil kavno skodelico, mnogokrat, namenoma. Obrnem list, zdaj je podpis zgoraj, Leovo ime pa spodaj, z glavo navzdol. Leo je Obešenec, pismo je karta in vse je drugače.

»Si našla?« na vse grlo zavpije Leo iz bolniške sobe, jaz pa ne odgovorim, Leovo tarot karto spustim na kup njegovih preostalih življenjskih zgodb, sežem v omarico in najdem peresnico. Tisti del, ki se pri odpiranju zadrge razpre, krasi rolka. Iz peresnice vzamem puščico in pohitim, ves ta cirkus me je stal veliko časa. Peresnico vržem na tla, za seboj zaloputnem vrata in stečem v predsobo.

»Si našla?« ponovi Leo, ko grem mimo njegovih vrat, na hodnik, k odprtemu oknu, pred katerim čepi napol golo mlado dekle in se preteguje v soncu, in ko njen pogled leno zdrsi proti meni, pomerim in vržem in tisto zeleno, objestno oko zgrešim le za las. Zakriči in se prime za ramo, iz katere moli pogrizeno Leovo plastično držalo, rjasta puščica pa je zapičena v njeno kožo, ki jo že prepredajo majhne karminsko rdeče kapljice, jaz pa izkoristim trenutek in se pod oknom potuhnem ter se neslišno odkradem nazaj v hodnik.

Iz nemščine prevedla

Urška P. Černe